

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Martyrium SS. Claudij, Nicostrati, Symphoriani, Castorij & Simplicij,
itemq[ue] SS. Quatuor Coronatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

Puer morte
captus cu-
ratur.

Engelberti ecclesiam, quæ est in Guelberg. Stanti autem illi in eo templo, quidam sic ait: Abi ad altare, & sublatis manibus ora beatum pontificem, qui illic sanguinem suum fudit, ut te sanet. Fecit ille, ut iustus erat, & curatus est.

Viso Io-
seph sancti
monachi,

Ioseph monachus Steinfeldensis admodum religiosus & pius, hebdomada una ante eadem Episcopi Engelberti, quadam nocte intempesta sub dio stabat, in siderum pulchritudine Deum creatorem contemplans. Cumq; in lunam tum pleno lumine incidentem oculos intenderet, vidit aliam oriri lunam in plaga Aquilonari, cuius tanta erat lucis præstantia, ut alterius lunæ lumen propemodum obscuraret. Stabat ea re attonitus: & ecce videt cælum à dextris patefieri, & inter eam parulâ cæli partem & lunam recens ortam, quæ iam cœpit eò contendere, ubi apertum fuit cælum, conspicit effigiem gladij, brevis quidem, sed lati, quales sunt Bauarorum. Deinde videt lunam, quæ ab Aquilone ad Orientem ascendebat, postquam gladium attigit, simul cum illo ingredi in cælum, qua parte pateferebat. Hanc quidẽ visionem etsi ille nõ intellexit, non tamen dubitavit magnum aliquid portendere. Itaque ad lectulum anxius redijt: ubi cum paululum dormire inciperet, turbam quandam prætereuntem sibi visus est audire, crebroque alios alij dicentes: Eheu, cheu, Episcopus Engelbertus occisus est. Inde verò satis ille coniecit, quid visio portenderet, sed non fuit ausus illi fidem commendare. dicebat enim apud se: Qui fieri potest, ut vir tam insignis & potens, tanto semper stipatus comitatu, occidatur? Quod si verò etiam id accidat, quis credat virum totum mundo deditum, cui ad voluntatem fluunt omnia, qui que tor affluit delicijs, ita continuo coronari? Sed non potuit, quod ostensum erat, non fieri. Itaque brevi post cecidit vir tantus, suorum gladijs trucidatus, pro quo, nè caderet, suas illi potius ceruices debuerant obijcere. Ea igitur visionis parte cõpleta, nondum sibi persuadere potuit vir sanctus, ut erat semper sibi ipsi suspectus, martyrem esse tam citò in cælis gloria & honore coronatum. Facta est itaque vox ad eum: Pro eo, quod visioni verissimæ fidei oculos advertere noluiisti, dolebunt tibi oculi corporis tui: nec cessabit dolor, donec oculos cereos offeras ad sepulcrum martyris, & ex restituta salute eam, de qua nunc dubitas, certissimè comperias veritatem. Vocẽ hanc secutus est oculorum dolor: sed simulatque obtulit, quæ iustus erat, ad martyris monumentum, repente dolor omnis evanuit: præstante Deo ac Domino nostro, cui honor, gloria & imperium, sicut erat in principio, & nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Punitur à
Deo, dũ de
sanctitate
martyris
dubitat.
Sanatur.

MARTYRIVM SS. CLAVDII, NICOSTRATI, SYMPHORIANI, CASTORII ET SIMPLICII: ITEM QVÆ SANCTORVM QUATVOR CORONATORVM, EX MARTYROLOGIO ADONIS EPISCOPI TREVIRENSIS: QUI HISTORIAM, QUÆ IN MS. CODICIBUS HABETVR, PLEVISQ; LOCIS ADMODVM OBSCURA & MENDIS SCATENS, IN COMPENDIVM REDEGIT.

Novẽbris 8.

Artẽ suam
signo Crucis
muniunt.

ROMAE natale sanctorum martyrum Claudij, Nicostrati, Symphoriani, Castorij & Simplicij, imperantibus Diocletiano & Maximiano. Hi cum essent artifices insignissimi, & marmorum caesores probatissimi, Imperatori Diocletiano valde facti sunt accepti. Cum itaque tempore quodam essent quadraturis marmorum intenti, & artem suam signo Crucis munirent, & ad voluntatem ipsorum artificium fieret, horum vnus Simplicius, qui adhuc pagano errore tenebatur, dixit ad quatuor reliquos: Adiuo vos per deum Solem, ut quis iste Deus sit, dicatis mihi, in cuius nomine vos tam bene operamini. Cui Symphorianus: Si potes credere, dicemus tibi, & mox artem consequeris: sed & vitam æternam habebis. Quem cum in fide solidatum beato Cyrillo Episcopo consignassent, isdem Episcopus baptizavit eum, & Christo Domino credere informavit.

for. Pro-
conncio

Non multo post accusati à Philosophis, quod Christiani essent, & quod deum Aesculapiũ fingere, sicut præceperat Imperator, ex marmore Porphyretico & Proconisso noluisent, Diocletianus iussit cuidam tribuno, nomine Lampadio, sub moderacione

ratione verborū eos audire. Quibus isdem Lampadius dixit: Adorate deum Solem, ut destruaris consilium Philosophorum. Qui respondentes, dixerunt: Nos nunquam adoramus facturam manuum nostrarum: sed adoramus Deum cali & terræ, qui imperat in æternū, Iesum Christum filium Dei.

Nolunt falsos colere deos.

Reclusi sunt igitur in custodia publica. Inde cum mutari à fide Christi non possent, iubente Lampadio expoliantur, & scorpionibus gravissimè cæduntur. Mox Lampadius à dæmonio correptus, expiravit. Hoc factum cum audisset Diocletianus, nimio furore repletus, iussit cuidam Nicetio rogato, ut in loculis plumbeis viui includeretur, ac sic in fluvium præcipitaretur. Post dies autem quadraginta duos venit quidam Nicodemus Christianus, & leuavit cum ipsis loculis corpora martyrum, & in domo sua honorificè posuit. Passi verò sunt sexto Idus Nouembris.

Cæduntur scorpionibus.

In flumē de merguntur.

Item Romæ natale sanctorum quatuor Coronatorū, id est, Seueri, Seueriani, Carpophori & Victorini. Hi cum impellerentur ad sacrificandum, reluctantes nec omnino consensum impijs præbentes, perstiterunt in fide. Nunciatum est autem Diocletiano Imperatori. Qui ilico iussit, ut ante simulacrum Aesculapij ictibus plūbarum cæsi deficerent. Quorum corpora iussit in platea canibus iactari: & iacuerunt ibi diebus quinque. Tunc pij Christiani venerūt, & collecta corpora sepeliērunt in via Laticana, milliario ab Vrbe tertio, in arenario iuxta corpora sanctorum martyrum, Claudij, Nicofrati, Symphoriani, Castorij & Simplicij. Passi sunt autē sexto Idus Nouembris, post duos tamen annos passionis horum quinque martyrum. Cum autem nomina eorum minimè reperirentur, statuit beatus Melciades Episcopus, ut anniuerſaria quatuor Coronatorum dies, sub nominibus sanctorum quinque martyrum recoleretur. Intercurrentibus tamen annis, cuidam sancto viro etiam nomina eorum reuelata sunt. Festiuitas verò, ut fuerat statuta, celebris in aliorum martyrum festiuitate permanſit, ac locus quatuor Coronatorum nomine insignis.

4. martyres occiduntur.

4. coronati à Melciade Episcopo nominantur.

VITA ET EXERCITATIO SANCTÆ MATRONÆ, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE. Habetur in tomis Aloysij.

OS, qui sunt in vita temperantes, & studiosi virtutis, pro viribus laudare, simul est sanctum, & longè vtilissimum. Nam & ipsi sunt laude digni, & quæ de eis habetur oratio, incitat & inflamat alios ad amorem aggrediendalia. Cum autem & id, quod laudatur, fuerit mulier, id scilicet, quod est humanæ naturæ maximè imbecillum, & ad asperos suscipiendos labores mollissimum, quemadmodum non est laus conducibilis viris simul & fœminis, quæ potest utrosque excitare ad ea, quæ sunt pulchra & honesta: Fœminas quidem, ut, cum sint eiusdem generis, eosdem quoque labores suscipiāt & easdem remunerationes: Viros autem, nè, cum sint viri, cernantur cedere mulieribus, & ad labores suscipiendos eis esse ignauiores. Ex ijs ergò, quæ vitam laudabiliter egērunt & ex virtute, fuit etiam Matrona: quæ cum viris quidem virtute contendit: præclaris verò & admirandis factis eos superauit, ut in processu ostendent ea, quæ dicentur.

Nonbris 8. Cap. 1.

Est quædam regio subiecta imperio Romanorum, sita in confinio Cilicum & Isaurorum, nomine Pamphylia: quæ propterea, quòd sit populo frequens, & habeat habitatores ex omnibus ciuitatibus, sic fuit appellata. Vna autem ex ijs, quæ sunt in ea, ciuitatibus vocatur Perge, in qua fuit educata hæc beata Matrona: quæ à parentibus adepta liberalem disciplinam & educationem, cum iam esset nubilis, (erat enim insigni pulchritudine) iungitur matrimonio marito non vulgari, non plebeio, nomine Domitiano: sitque mater vnus filiarum, cui statim ex futuris tribuit appellationem, ut quæ eam nominarit Theodoten: Deo autem eam dederit ex ipsis fascijs. Atque ut post nuptias quidem & cohabitationem, moderationem exerceat, & à fastu ac superbia alienationem, & ornaretur non ornata, qui consistit in sicca & fucata pulchritudine: sed in interno animæ homine, adhibebat studium, & ut in temperantia vitam degeret & honestate.

Cap. 1. Pamphylia vnde sic dicta.

Matrona nubit viro.

Parit filiam nomine Theodotæ.

Lauda-

IULIUS
 5
 RVIII